Keskellä kajuutan takaikkunaa on nyt siisti reikä, joka ei ole edes säröillyt mihinkään suuntaan. Kylläpä onkin kovaa lasia, kestäisi vaikka minkälaista merenkäyntiä. Luodinreikää kehystävät Minkkisen aivojen jäänteet, joista liukkaimmat ovat jo valuneet lattialle saakka. Kokonaisuus näyttää itse asiassa aika paljon meduusalta. Minkkisen naama puolestaan näyttää yllättävän hyvältä ottaen huomioon, että olen juuri ampunut häntä naamaan. Havahdun ajatuksistani, ja nousen hitaasti seisomaan. Minun pitäisi nyt varmastikin olla shokissa. Miksi jalkani eivät tärise? Katselen ikkunoista ympärilleni. Ehdimme ajaa muutaman merimailin verran järvelle, eikä näin myöhään syksyllä ole monia veneitä liikkeellä. En näe yhtäkään. Mutta kun ensimmäinen tulee, on tuo verinen ikkuna kuin punainen lippu. Työnnän Minkkisen rauhoittunutta jalkaa hieman syrjään, ja nappaan kaapista ämpärin ja tiskiharjan. Lasken hanasta ämpärin puolilleen vettä, ruiskautan sekaan reilusti fairia, en kyllä ymmärrä miksi, ja alan hinkata ikkunaa puhtaaksi. Kyllä minä jossain shokissa olen, eivät palkkamurhaajatkaan toimi näin tyynesti. Ikkuna puhdistuu helposti, joten harjaan myös sen alle seinään tulleet roiskeet. Kun olen tyytyväinen pikku syyssiivoukseeni, nappaan sängystä peiton ja heitän sen raadon päälle. Kun tekeminen loppuu, minun on taas pakko ajatella tätä rannatonta kusimerta, jolla kroolaan jumppapainot jaloissani. Laukaus aseettoman miehen naamaan ei mene hätävarjeluna lävitse. Kukaan ei nimittäin usko että tarkoitus oli ampua kattoon, minut tuomitaan kylmäverisenä avioliiton rikkojana ja tappajana, ei sympaattisena tohelona. On ihan todennäköistä, että kukaan ei ole nähnyt Minkkisen nousevan veneeseeni. Toisaalta hänen autonsa on yhtä todennäköisesti venekerhon satamassa. Kun Irmeli ilmoittaa miehensä kadonneeksi, ja auto löytyy, ei mene kauaa ennen kuin jäljet johtavat minuun. Mutta jos upotan veneen, väitän myyneeni sen ja kuskaan auton johonkin ihan muualle, saatan selvitä jonkin aikaa. Ehkä useamman vuoden, Näsijärvi on yli 60 metriä syvä. Paskan marjat. Irmeli tietää tasan tarkkaan minkä takia miehensä lähti suutuspäissään. Ja niin tietävät securitaksen vartijatkin. Ihan hyvin voin ampua itseänikin naamaan, ja jäädä Minkkisen kaveriksi pötköttämään. Peli on pelattu, lisänumerotkin juuttuivat lottokoneeseen. Alkaa kuulua moottorin ääntä, ja kun vilkaisen ikkunasta, näen todella suuren, lähemmäs kaksikymmenmetrisen huvijahdin lähestyvän. Harvemmin täällä sisävesillä näkee noin isoja veneitä. Alus ei ole tulossa venekerhon sataman suunnasta, joten on mahdollista ettei se ole kukaan tuttu, huokaisen. Ei sillä, tuttavapiiriini ei valitettavasti kuulu noin varakasta väkeä. Olisi varmasti järkevää lähteä liikkeelle, ettei veneilevä miljonääri luule venettäni moottorivikaiseksi, ja pysähdy tarjoamaan apuaan. Laitan vedon päälle, ja Savannah jatkaa tulitaistelun ja miesmurhan keskeyttämää putputustaan kohti järvenselkää. Lähestyvä jahti ei tästä välitä, vaan suuntaa sinnikkäästi kohti. Laitan pistoolin takkini taskuun ja koitan näyttää siltä kuin en olisikaan. Pian ökyvene on niin lähellä, että erotan kuka sitä ohjaa. Yläkannella ruoria kääntelee hämmästyttävän kaunis brunette. Solakka, ehkä kaksvitonen nainen ohjaa venettä tottuneen oloisesti, ja hymyilee minulle kohteliaasti. Pitkät hiukset hulmuavat vapaina, ja huulet ovat voimakkaassa punassa. Syvään uurrettu, hohtavanvalkoinen kapteenintakki korostaa huomattavaa rintavarustusta. Pitkäsääriset jalat ovat paljaat, ehkä siellä kapteenintakin helman alla jonkinlainen bikinien alaosa sitten on. Kuolatessani mietin että mikäköhän nollanollaseiska tai Kyösti Kakkonen mahtaa istua kajuutassa konjakkia maistellen, kun veneen alemman kerroksen ovi aukeaa, ja vanhahko, pälvikaljuinen mies saastaisessa villapaidassaan astuu kannelle ja heiluttaa iloisesti.